

Arrest

nr. 66 035 van 1 september 2011
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 3 juni 2011 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 6 mei 2011.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 14 juli 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 12 augustus 2011.

Gehoord het verslag van de rechter in vreemdelingenzaken M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. BYTTEBIER, en van attaché S. DUPONT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. De voornaamste gegevens van de zaak kunnen als volgt worden samengevat:

1.1. X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen het Rijk binnengekomen op 7 oktober 2008 en heeft zich op 9 oktober 2008 een eerste keer vluchteling verklaard. Op 27 november 2008 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. In beroep tegen deze beslissing werden bij arrest nr. 22.989 van 12 februari 2009 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het vluchtelingenstatuut en de subsidiaire bescherming geweigerd.

1.2. Verzoeker verklaarde zich een tweede keer vluchteling op 10 maart 2009. De gemachtigde van de Minister van Migratie- en asielbeleid nam op 25 maart 2009 een beslissing houdende weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag.

1.3. Verzoeker verklaarde zich een derde keer vluchteling op 7 april 2009. De gemachtigde van de Minister van Migratie- en asielbeleid nam op 21 april 2009 een beslissing houdende weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag.

1.4. Verzoeker verklaarde zich een vierde keer vluchteling in op 27 april 2009. De gemachtigde van de Minister van Migratie- en asielbeleid nam op 5 mei 2009 een beslissing houdende weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag.

1.5. Verzoeker verklaarde zich een vijfde keer vluchteling op 20 mei 2009. Op 17 maart 2010 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. In beroep tegen deze beslissing werden bij arrest nr. 47 886 van 7 september 2010 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het vluchtelingenstatuut en de subsidiaire bescherming geweigerd.

1.6. Verzoeker verklaarde zich een zesde keer vluchteling op 10 januari 2011.

1.7. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoeker op 10 januari 2011 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgedragen aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waar verzoeker werd gehoord op 21 februari 2011.

1.8. Op 6 mei 2011 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd dezelfde dag aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u in het bezit van de Afghaanse nationaliteit en bent u afkomstig uit het district Khogyani in de provincie Nangarhar. U verklaarde uw regio in Afghanistan te hebben verlaten in de derde maand van het jaar 1387 (Westerse kalender: mei – juni 2008). U reisde illegaal naar Europa waar u op 9 oktober 2008 een eerste asielaanvraag indiende bij de Belgische asielinstanties. U verliet uw land omwille van uw vrees voor B.(...). Zijn broer R.(...) schoot op een huwelijksfeest uw broer dood en werd op zijn beurt vermoord door uw vader. Nadat uw vader omkwam bij een aanslag vreesde u dat de wraak van B.(...) op u gericht zou worden. Op 27 november 2008 werd in het kader van uw asielaanvraag een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS). Op 12 februari 2009 heeft de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV), na uw beroep, een beslissing genomen tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Op 10 maart 2009, 7 april 2009 en 27 april 2009 diende u respectievelijk een tweede, derde en vierde asielaanvraag in waarbij telkens door de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) een beslissing tot weigering tot inoverwegingname van uw asielaanvraag werd genomen. Op 20 mei 2009 diende u een vijfde asielaanvraag in. U baseerde uw asielaanvraag op dezelfde elementen als uw vorige asielaanvragen, zijnde een vete tussen uw familie en de familie van R.(...), B.(...) en N.(...).

Ter staving van uw nieuwe asielaanvraag legde u een identiteitskaart ("taskara") voor, evenals poststukken, een medisch attest, een attest van het district, een attest van de politie, een kopie van een verkoopsakte en een Afghaans paspoort dat werd uitgegeven op de Afghaanse ambassade in Brussel. Op 17 maart 2010 werd in het kader van uw vijfde asielaanvraag een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen. Op 7 september 2010 heeft de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, na uw beroep, een beslissing genomen tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus, in de zaak RvV 52 768 / IV. Op 10 januari 2011 diende u een nieuwe asielaanvraag in. Ter staving van uw nieuwe asielaanvraag legt u de taskara van uw vader voor.

B. Motivering

Een analyse van recente internationale rapporten en berichtgeving wijst op de aanwezigheid van gerichte mensenrechtenschendingen in Afghanistan. In die context kunnen Afghanen met een risicoprofiel effectief een risico op vervolging lopen in de zin van de Vluchtelingenconventie. Indien na een grondig individueel onderzoek van de asielaanvraag blijkt dat een Afghaanse asielzoeker een dergelijk risico loopt, zal in principe de vluchtelingenstatus worden toegekend.

In casu dient echter na grondig individueel onderzoek van uw asielaanvraag door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) te worden vastgesteld dat u een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie van Genève niet aannemelijk maakt en wel om volgende redenen.

Het Commissariaat-generaal oordeelde reeds in het kader van uw eerste en uw vijfde asielaanvraag dat er geen geloof kon worden gehecht aan de door u beweerde asielmotieven. U brengt in het kader van uw zesde asielaanvraag geen nieuwe elementen aan die een ander licht werpen op de vrees voor B.(...) die u er volgens uw verklaringen toe aanzette om Afghanistan te verlaten. De door het CGVS genomen en de door de RVV bevestigde beslissingen in het kader van uw eerste en vijfde asielaanvraag blijven dan ook ongewijzigd.

Het Commissariaat-generaal oordeelde tevens reeds in kader van uw eerste en vijfde asielaanvraag dat u niet duidelijk hebt gemaakt waar en onder welke omstandigheden u gedurende de laatste jaren werkelijk verbleven heeft. Het is opvallend dat u in kader van uw zesde asielaanvraag vlot de Afghaanse kalender gebruikt. Opvallend is ook dat u in het kader van uw zesde asielaanvraag beweert een paar keer in het districtscentrum geweest te zijn (cgvs, dd. 21 februari 2011, p.7), terwijl u in het kader van uw eerste asielaanvraag beweerde nooit in het districtscentrum geweest te zijn (cgvs, dd. 21 november 2008, p.3). U hiermee geconfronteerd stelt er effectief een paar keer te zijn geweest, dat er daar een bazaar was en als er een bazaar is dat men daar naar toe moet (cgvs, dd. 21 februari 2011, p.7), wat echter geen uitleg is voor de vastgestelde discrepantie. De door u afgelegde verklaringen zijn niet bij machte de bevindingen van de uitgebreide herkomstcheck in kader van uw eerste asielaanvraag in positieve zin om te buigen.

Het enkele feit dat u de Afghaanse nationaliteit bezit - wat door het CGVS niet wordt betwist - is an sich geen voldoende aanwijzing van een reëel risico. Immers, het feit dat u als asielzoeker geen reëel zicht heeft geboden op uw verblijfssituatie van de voorbije jaren, noch op de eventuele problemen die daaruit voortvloeien, verhindert de asielinstanties een juist beeld te vormen over uw werkelijke nood aan bescherming. Het biedt de asielinstanties evenmin de mogelijkheid na te gaan met welke regio in Afghanistan u, eventueel via familie of via een ander netwerk waarop u kan terugvallen, nog banden heeft én in welke regio van Afghanistan of daarbuiten u nog over een reële mogelijkheid tot vestiging beschikt.

Sinds decennia leven miljoenen Afghanen buiten hun land van herkomst. Grote groepen Afghanen leven in de buurlanden Iran en Pakistan terwijl anderen zich hebben gevestigd in Tadjikistan, Rusland, Dubai of India én aldaar een reëel alternatief hebben ontwikkeld. Voor de asielinstanties is het van belang om te kunnen vaststellen of de betrokken asielzoeker in Afghanistan woonde, wáár hij in Afghanistan woonde, waar hij er nog reële vestigingsalternatieven heeft (bijvoorbeeld via netwerken in de regio waarop hij nog kan terugvallen), dan wel of hij sinds een lange tijd, mogelijks zelfs altijd, buiten Afghanistan heeft verbleven.

Indien doorheen het onderzoek van het dossier moet worden vastgesteld dat de asielzoeker sinds lange tijd uit Afghanistan is vertrokken of er zelfs nooit heeft gewoond, en deze persoon bovendien door het afleggen van bedrieglijke verklaringen over zijn verblijfplaats geen zicht biedt op de mogelijkheid tot vestiging in een bepaalde regio van Afghanistan of geen zicht geeft op zijn reële verblijfssituatie elders, is het voor de asielinstanties onmogelijk om een correct en juist zicht te krijgen op de eventuele nood aan bescherming van deze persoon, noch op zijn reële vestigingsalternatieven.

Zoals bepaald in paragraaf 205 van het UNHCR-“Handbook on Procedures and Criteria for Determining Refugee Status” is het de plicht van de asielzoeker om de waarheid te vertellen en alle pertinente informatie aan te brengen betreffende hemzelf en zijn verleden opdat de onderzoeker in de mogelijkheid wordt gesteld alle relevante feiten te beoordelen. Indien úzelf geen duidelijkheid schept over uw verleden en de hieraan verbonden verblijfplaatsen, stelt u het CGVS in de onmogelijkheid uw nood aan bescherming correct te beoordelen.

Ter ondersteuning van uw asielaanvraag legt u de taskara van uw vader voor. Dit document vertelt enkel iets over de identiteit van uw vader, een gegeven dat door ons niet wordt betwist.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. De Raad stelt vooreerst vast dat verzoeker onder het kopje ‘in feite’ een poging onderneemt om “diverse hiaten in het dossier van verzoeker” aangehaald in de weigeringsbeslissing van 6 mei 2011 te weerleggen, in het bijzonder wat betreft mogelijke vestigingsalternatieven, zijn oorsprong en zijn

beperkte kennis van zijn streek, het gebruik van de Afghaanse kalender, zijn aanwezigheid in het districtscentrum, de vrees voor B., zijn reisweg en verblijf van mei/juni 2008 tot zijn aankomst in oktober 2008, en zijn verblijf(somstandigheden) gedurende de laatste jaren.

2.2. In een eerste middel, afgeleid uit de schending van de motiveringsplicht, artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet) en artikel 1, A (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (vluchtelingenverdrag), voert verzoeker aan dat hij aan de vier voorwaarden gesteld in de definitie van 'een vluchteling' zoals gesteld in het vluchtelingenverdrag voldoet. Verzoeker verklaart uit vrees voor bloedwraak Afghanistan te zijn ontvlucht naar België, legt ter staving hiervan een verklaring van zijn schoonbroer neer en meent enkel veilig te kunnen zijn buiten een moslimland vermits het fenomeen eerwraak/bloedwraak verankerd is in de culturele tradities van Afghanistan en in de Sharia/Heilige wet, en hij noch op de steun van de overheid, noch op de steun van politiediensten kan rekenen waardoor hij op zichzelf aangewezen is.

2.3. In een tweede middel, afgeleid uit de schending van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van deze verleende bescherming en de materiële motiveringsplicht, minstens de mogelijkheid tot het toetsen van de materiële motivering, voert verzoeker, onder verwijzing naar artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (EVRM), aan dat uit zijn feitenrelaas duidelijk blijkt dat hij ten gevolge van eerwraak bij een terugkeer naar Afghanistan een onmenselijke behandeling of bestraffing dreigt te ondergaan. Onder verwijzing naar de nota van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen 'Beleid van het CGVS inzake asielaanvragen van Afghaanse asielzoekers, Regio's Subsidiaire Bescherming, September 2010' stelt verzoeker nog dat hem ook, gezien zijn afkomst uit en zijn verblijf in Nangarhar, Afghanistan tot eind mei/begin juni 2008, hetgeen blijkt uit de verkoopakte van zijn gronden en het medisch attest van het overlijden van zijn vader, de subsidiaire bescherming dient toegekend te worden.

2.4. Aan het verzoekschrift worden volgende stukken toegevoegd: één bladzijde uit een paspoort uitgereikt door de Afghaanse ambassade in Brussel (kopie), een verklaring van verzoekers schoonbroer (kopie) en enkele pagina's uit het 'Beleid van het CGVS inzake asielaanvragen van Afghaanse asielzoekers, Regio's Subsidiaire Bescherming, September 2010' van 11 oktober 2010 (p. 1-3).

Per aangetekend schrijven van 10 juni 2011 maakt verzoeker een voor eensluidend verklaarde vertaling van de verklaring van zijn schoonbroer en een verklaring van de dorpschouf over.

2.5. Blijkens de bestreden beslissing wordt verzoekers asielaanvraag geweigerd omdat hij in het kader van zijn zesde asielaanvraag geen nieuwe elementen heeft aangebracht die een ander licht werpen op de beoordeling van zijn vorige asielaanvragen. Dit besluit steunt inzonderheid op de vaststellingen dat (i) het opvallend is dat hij thans vlot de Afghaanse kalender gebruikt en hij beweert een paar keer in het districtshuis te zijn geweest terwijl hij in het kader van zijn eerste asielaanvraag beweerde nooit in het districtshuis te zijn geweest, (ii) het enkele feit dat verzoeker de Afghaanse nationaliteit bezit geen voldoende aanwijzing is van het bestaan van een reëel risico, (iii) verzoeker de commissaris-generaal in de onmogelijkheid stelt om zijn nood aan internationale bescherming te beoordelen doordat hij geen duidelijkheid heeft geschapen over zijn verleden en de hieraan verbonden verblijfplaatsen, en (iv) de taskara van zijn vader enkel iets vertelt over de identiteit van zijn vader, een gegeven dat niet wordt betwist.

2.6. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006,

nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204).

2.7. Waar verzoeker herhaalt dat hij vervolging vreest omwille van bloedwraak uitgaande van de familie van B. en hij niet op de bescherming van zijn autoriteiten kan rekenen, hij zijn beperkte kennis van zijn streek tracht te verschonen door zijn laaggeschooldheid, hij stelt zijn verblijf tot mei/juni 2008 in Afghanistan te hebben bewezen aan de hand van de verkoopakte van zijn gronden en een medisch attest van het overlijden van zijn vader, en hij een paspoort van de Afghaanse ambassade in Brussel bij zijn verzoekschrift voegt, gaat hij voorbij aan hetgeen hieromtrent in 's Raad arresten, naar aanleiding van de eerste en de vijfde asielaanvraag, werd gesteld.

Immers in beroep tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen naar aanleiding van verzoekers eerste asielaanvraag werden bij arrest nr. 22.989 van 12 februari 2009 de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd omdat (i) zelfs van een ongeletterde asielzoeker mag verwacht worden dat hij eenvoudige vragen over zijn regio kan beantwoorden, weet dat Kandahar en Herat geen noordelijke provincies zijn, op de hoogte is van een aantal belangrijke personen die invloed hebben in zijn dorp en zich niet beperkt tot "*er is een kleine en een grote Malik*", de veiligheidssituatie in zijn regio kan toelichten, op de hoogte is van een aantal commandanten in de streek en gelet op de politieke situatie in Afghanistan op de hoogte is van een aantal politieke partijen, (ii) hij niet betwist geen kennis te hebben van de Afghaanse kalender en spontaan de Westerse kalender hanteert, (iii) de kopie van zijn taskara gelet op deze vaststellingen niet in aanmerking kan genomen worden als bewijs van zijn afkomst uit Baghiche in de district Khogyani, (iv) ook zijn medisch attest niet in overweging kan genomen worden vermits het niet afkomstig is van zijn dorp zoals hij beweert maar van het ziekenhuis in Jalalabad, en (v) vermits geen geloof kan worden gehecht aan zijn afkomst, ook geen geloof kan worden gehecht aan zijn beweerde relaas en vervolgingsfeiten die zich in dit district zouden afspelen.

Verzoekers tweede, derde en vierde asielaanvraag werden door de Dienst Vreemdelingenzaken niet in overweging genomen.

In het kader van verzoekers vijfde asielaanvraag werden, in tegenstelling tot wat hij voorhoudt in zijn verzoekschrift (p. 2), door de Raad in zijn arrest nr. 47 886 van 7 september 2010 opnieuw de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd omdat (i) het 'duplicaat' van zijn taskara geenszins een bewijs vormt van verzoekers recente verblijf in Afghanistan, (ii) de poststukken enkel bewijzen dat verzoeker in contact is met mensen in Afghanistan, (iii) de verkoopakte slechts een kopie is en hierdoor geen bewijswaarde heeft, (iv) het attest van de politie geen enkele tijdsaanduiding bevat, (v) het medisch attest enkel betrekking heeft op zijn vader, (vi) hoe dan ook uit de aan het administratief dossier toegevoegde informatie blijkt dat documenten in Afghanistan op niet reguliere wijze kunnen verkregen worden en dat de vele valse documenten in omloop nauwelijks te onderscheiden zijn van authentieke documenten, (vii) het paspoort van de Afghaanse ambassade in Brussel, geen bewijs is van verzoekers recente herkomst uit Afghanistan en het van algemene bekendheid is dat door de decennialange burgeroorlogen in Afghanistan de registers van burgerlijke stand niet werden bijgehouden dan wel volledig vernietigd werden, en (viii) contradicties heersen omtrent het door hem neergelegde attest van het districtshuis.

Verzoeker heeft alle beroepsmogelijkheden wat betreft zijn vorige asielaanvragen uitgeput en de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is niet bevoegd om naar aanleiding van verzoekers huidige en zesde asielaanvraag, de beslissingen met betrekking tot de vorige asielaanvragen nogmaals te beoordelen. De Raad heeft immers niet de bevoegdheid om opnieuw uitspraak te doen over elementen die reeds in beslissingen met betrekking tot eerdere asielaanvragen werden beoordeeld en die, gelet op het feit dat de desbetreffende beslissingen niet binnen de wettelijk bepaalde termijn werden aangevochten of een beroep ertegen werd verworpen, als vaststaand moeten worden beschouwd, behoudens wanneer een bewijselement wordt voorgelegd dat van aard is om op zekere wijze aan te tonen dat die eerdere beslissingen anders zouden zijn geweest indien het bewijselement waarvan sprake ten tijde van die eerdere beoordelingen zou hebben voorgelegen.

De bevoegdheid van de Raad is in dit geval beperkt tot de beoordeling van de in het kader van de huidige asielaanvraag voorgelegde stukken en documenten, met name een taskara van zijn vader en een kopie van een verklaring van zijn schoonbroer en de dorpschoufden, vergezeld van een voor eensluidend verklaarde vertaling.

2.8. De Raad stelt vast dat verzoeker de pertinente motivering van de bestreden beslissing omtrent de taskara van zijn vader dat *"Dit document (...) enkel iets (vertelt) over de identiteit van uw vader, een gegeven dat door ons niet wordt betwist."* nergens betwist zodat deze motivering staande blijft en door de Raad tot de zijne wordt gemaakt. Daarnaast kunnen ook de verklaring van zijn schoonbroer, en de drie dorpshoofden, niet in aanmerking genomen worden ter ondersteuning van verzoekers voorgehouden vervolgingsfeiten aangezien documenten slechts in aanmerking kunnen worden genomen voor zover deze een coherent, plausibel en waarachtig relaas ondersteunen, wat in casu niet het geval is gezien de vaststellingen in 's Raads arresten nr. 22 989 en 47 886. Bovendien heeft deze verklaring een gesolliciteerd karakter waardoor dit document geen objectieve bewijswaarde heeft.

In de mate verzoeker nogmaals verwijst naar de verkoopakte en een medisch attest van het overlijden van zijn vader wijst de Raad erop dat naar aanleiding van verzoekers vijfde asielaanvraag werd gesteld dat de verkoopakte slechts een kopie is en hierdoor geen bewijswaarde heeft, het attest van de politie geen enkele tijdsaanduiding bevat, het medisch attest enkel betrekking heeft op zijn vader, en hoe dan ook uit de aan het administratief dossier toegevoegde informatie blijkt dat documenten in Afghanistan op niet reguliere wijze kunnen verkregen worden en dat de vele valse documenten in omloop nauwelijks te onderscheiden zijn van authentieke documenten. Wat het paspoort betreft, wijst de Raad erop dat daaruit kan afgeleid worden dat verzoeker de Afghaanse nationaliteit heeft doch dat daaruit niet kan worden opgemaakt waar en wanneer verzoeker verbleef in Afghanistan of daarbuiten.

De Raad merkt nog op dat verzoekers toegeving dat hij de Afghaanse kalender heeft ingestudeerd, onvoldoende is om de vaststelling naar aanleiding van zijn eerste asielaanvraag te weerleggen dat verzoeker die gans zijn leven in Afghanistan zou hebben gewoond de Afghaanse kalender niet kon hanteren bij zijn aankomst in België, hetgeen zijn afkomst en verblijf in Afghanistan ernstig ondermijnt. De loutere minimalisering van zijn tegenstrijdige verklaringen omtrent zijn aanwezigheid in het districtscentrum en zijn verduidelijking dat hij nu de waarheid spreekt, is niet voldoende om deze incoherenties te weerleggen. De Raad ziet verder niet in hoe verzoekers bijkomstige verklaringen over zijn reisweg en zijn verblijfssituatie sinds eind mei/begin juni 2008 de gemaakte vaststellingen kunnen weerleggen, temeer daar deze elementen geen motieven van de bestreden beslissing uitmaken zoals verzoeker verkeerdelijk voorhoudt in zijn verzoekschrift.

2.9. Gelet op het feit dat verzoeker er in het kader van zijn zesde asielaanvraag niet in geslaagd is om aan de hand van nieuwe elementen of stukken alsnog de door hem voorgehouden asielfeiten aannemelijk te maken, toont verzoeker niet aan een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de vreemdelingenwet te koesteren. Gelet op de ongeloofwaardigheid van zijn asielrelaas toont hij evenmin aan een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, a) of b) van de vreemdelingenwet te lopen. De Raad merkt dienaangaande nog op dat uit het gehoorverslag blijkt dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zich engageerde om de dossiers van de hongerstakers te heronderzoeken en daarbij stelde dat niet enkel de nieuwe elementen zullen besproken worden maar dat aan de betrokkene de kans wordt gegeven om zaken aan te brengen die een ander licht werpen op de eerdere inschatting en dat het Commissariaat-generaal eveneens bereid was te luisteren, indien de betrokkene vroeger verklaringen heeft afgelegd die werden ingefluisterd door de smokkelaar, naar de ware situatie of het echte verhaal. Wat de verwijzing naar artikel 3 EVRM benadrukt de Raad dat dit artikel inhoudelijk overeenstemt met artikel 48/4, §2, b) van de vreemdelingenwet. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoeker een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>).

2.10. De Raad wijst er voorts op dat de nood aan bescherming geboden door artikelen de 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet, dat de omzetting is van richtlijn 2004/84/EG, moet getoetst worden ten aanzien van het land of de landen van de nationaliteit van de verzoekende partij of, voor staatlozen, van de vroegere gewone verblijfplaats. Deze vereiste vloeit voort uit de noodzaak om te beoordelen of de verzoeker de bescherming van dit land niet kan inroepen of indien hij geldige redenen aanvoert om te weigeren er zich op te beroepen. Voorts wijst de Raad op artikel 48/5, §3 van de vreemdelingenwet waaruit afgeleid dient te worden dat regionale verschillen omtrent de veiligheidssituatie in het land van herkomst in aanmerking dienen genomen te worden bij de beoordeling voor het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging of het reëel risico op ernstige schade. Derhalve is het noodzakelijk dat verzoeker zijn afkomst uit Nangarhar aannemelijk maakt zodat kan worden nagegaan of de betrokkene nood heeft aan internationale bescherming.

In casu dient te worden vastgesteld dat in het kader van verzoekers vorige asielaanvragen werd vastgesteld dat er geen geloof kon worden gehecht aan verzoekers beweerde afkomst uit het district Khogyani in de provincie Nangarhar en dat hij in het kader van zijn huidige asielaanvraag geen elementen heeft aangebracht die een ander licht kunnen werpen op deze appreciatie. De Raad is van oordeel dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen derhalve ook naar aanleiding van verzoekers zesde asielaanvraag in de onmogelijkheid verkeert om de eventuele nood aan bescherming in hoofde van verzoeker te beoordelen en dat zulks toe te schrijven is aan het feit dat verzoeker in gebreke blijft een duidelijk beeld te schetsen van zijn verleden, en zijn reële verblijfssituatie of regio van herkomst. Ook zonder de noodzaak van het bewijs van een individuele dreiging, kan verzoeker niet louter naar een algemene toestand verwijzen doch moet hij enig verband met zijn concrete toestand aannemelijk kunnen maken.

Er worden geen gegronde middelen aangevoerd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op één september tweeduizend en elf door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

M.-C. GOETHALS